

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego **B.D.**

sygnalizacji wznowienia postępowania wznowieniowego oraz wniosku o
wznowienie

po rozpoznaniu

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 17 listopada 2025 r.

kwestii dopuszczalności wniosku o wznowienie oraz sygnalizacji wznowienia z
urzędu postępowania wznowieniowego

w sprawach zakończonych: postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia
31 października 2024 r., II AKzw 2047/24 oraz postanowieniem Sądu Najwyższego
z dnia 13 sierpnia 2025 r., V KO 94/25

na podstawie art. 547 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**pozostawić bez rozpoznania wnioski skazanego o wznowienie
postępowania zakończonych postanowieniem Sądu
Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 października 2024 r., II AKzw
2047/24 oraz sygnalizację podstaw do wznowienia z urzędu
postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Najwyższego
z dnia 13 sierpnia 2025 r., V KO 94/25, wobec niedopuszczalności
prowadzenia tego postępowania.**

[WB]

UZASADNIENIE

W treści pisma skazanego z dnia 13 sierpnia 2025 r. zawarto żądanie uchylenia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2025 r. w sprawie o sygn. akt V KO 94/25 r. oraz wznowienia postępowania w sprawie zakończonej postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 października 2024 r. w sprawie o sygn. akt II AKzw 2047/24. Skazany domagając się uchylenia postanowienia Sądu Najwyższego wskazał, że wydał go tzw. neo-sędzia, a ponadto, podkreślił, iż w tej sprawie (chodziło o sygnalizację wznowienia postępowania w przedmiocie przerwy w karze – uw. SN) nie badano istoty jego wniosku, gdy wskazywał on także na stan swojego zdrowia, warunki pobytu w celi i nie przebadanie stanu jego zdrowia przez odpowiednich lekarzy. Podniósł także, że orzekał w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku również tzw. neo-sędzia (k. 34). Pismo to potraktowano jako „wniosek o wznowienie postępowania z urzędu” (k. 1) i tak zarejestrowano go w Sądzie Najwyższym (jako sygnalizację wznowienia z urzędu postępowania) nie wskazując w zarządzeniu jakiego to postępowania sygnalizacja ta dotyczy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść pisma skazanego wskazuje, że w istocie domaga się on uruchomienia dwóch procedur wznowieniowych - jedna miałaby dotyczyć postępowania wznowieniowego zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2025 r. w sprawie V KO 94/25, a druga postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 października 2024 r., w sprawie II AKzw 2047/24. Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2025 r. Sąd Najwyższy badając - na skutek pisma skazanego - istnienie podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 października 2024 r., w sprawie II AKzw 2047/24, stwierdził brak podstaw do wznowienia takiego postępowania. Z kolei, postanowieniem z dnia 31 października 2024 r., II AKzw 2047/24 Sąd Apelacyjny w Gdańsku utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Bydgoszczy o odmowie udzielenia przerwy w karze (k. 115 akt II AKzw 2047/24). Nietrudno dostrzec, że oba postępowania toczyły się w przedmiocie przerwy w karze, przy

czym o ile Sąd Apelacyjny w Gdańsku rozpoznawał środek odwoławczy od postanowienie o odmowie udzielenia przerwy w karze, a tyle Sąd Najwyższy badał istnienie podstaw do wznowienia postępowania w przedmiocie przerwy w karze. Tymczasem, ograniczeniem możliwości wznowienia postępowania toczącego się w ramach postępowania wykonawczego jest wymóg, aby dotyczyło ono orzeczenia kończącego postępowanie sądowe, a więc takiego postępowania, które definitywnie zamyka rozpoznanie danej kwestii w postępowaniu wykonawczym i przez to ma cechy trwałości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 września 2015 r., V KO 43/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 3, z glosą aprobowaną K. Postulskiego, LEX 2015). Pogląd ten jest już utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Generalnie rzyjmuje się, że w postępowaniu wykonawczym możliwe jest wznowienie postępowania, ale tylko w takim zakresie, w jakim nie znajduje zastosowania art. 24 § 1 k.k.w., a więc gdy postanowieniem kończącym postępowanie jest takie, które spowodowało trwałe przekształcenie sposobu lub trybu wykonywania kary lub innego środka karnego w formule pozytywnego rozstrzygnięcia (np. udzielenie warunkowego przedterminowego zwolnienia) lub rozstrzygnięcia negatywnego (np. odwołanie warunkowego przedterminowego zwolnienia - por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 25 września 2013 r., III KK 231/13, OSNKW 2013, z. 12, poz. 103; z 3 września 2015 r., V KO 43/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 3). Postępowanie w przedmiocie przerwy w karze nie ma zaś takiego charakteru, albowiem w każdym czasie kwestia ta może stać się przedmiotem ponownego postępowania, o ile ujawnią się nowe lub poprzednio nieznane okoliczności (art. 24 § 1 k.k.w.). Skoro więc postępowanie w przedmiocie przerwy w karze nie może być objęte w ogóle postępowaniem wznowieniowym, to nie może się toczyć także postępowanie, którego celem ma być badanie, czy w postępowaniu wznowieniowym wszczętym niezasadnie w zakresie postępowania co do przerwy w karze (czyli w postępowaniu w sprawie V KO 94/25) doszło do zaistnienia uchybienia z art. 542 § 3 k.p.k. Oczywiście pomija się tu zupełnie chybione stwierdzenie co do wadliwego statusu sędziego SN W.W. W tym kontekście pismo skazanego nie powinno być rejestrowane jako zmierzające do wszczęcia procedury wznowieniowej w zakresie orzeczenia o przerwie w karze, ale skazany powinien być o niemożności toczenia się takiego postępowania

poinformowany pismem. Skoro jednak pismo to zarejestrowano w Sądzie Najwyższym – i to nie różnicując nawet, że dotyczy ono w istocie dwóch postępowań (brak jakiegokolwiek analizy pisma przez przewodniczącego wydziału) – to konieczne stało się pozostawienie bez rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem z dnia 31 października 2024 r., II AKzw 2047/24 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku (w piśmie skazanego wskazywano na pominięte okoliczności dotyczące oceny jego stanu zdrowia), jak też sygnalizacji wadliwego składu Sądu Najwyższego, albowiem postępowania o wznowienie postępowania w przedmiocie przerwy w karze nie ma charakteru postępowania, co do którego może nastąpić wznowienie postępowania w trybie przepisów k.p.k.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

[WB]

[a.ł]